

μάθη παρά τον γέροντος — καὶ διὰ Ταρτάλιας ἐπήδα ὑπεράνω μιᾶς ράβδου, »ώμιλει, δηλαδὴ ὑλάκτει καὶ ἐπιταρνέτο, ἔκλει τὸν θύραν διὰ τοῦ μικροῦ του ρύγχους, ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του μίαν πεπαλαιωμένην παντοφλαν καὶ τέλος, φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παλαιόν τινα σκούφον παρίσταντε τὸν στρατάρχην Βερναδόττον, δοτις ἐνεκει τῆς προδοσίας του λαμβάνει παρὰ τοῦ αἰτοκράτορος Ναπολέοντος τὰς φοβερωτάτας μορφάς καὶ ἐπιπλήξεις.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ὑπεδέντο, ἐννοεῖται, διὰ πανταλέοντος καὶ δὴ μετὰ πιστῆς ἀκριβείας: ἔχων τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένους, καὶ τὸ μέτωπον μέχρι τῶν ὄφθαλμῶν κεκαλυμμένον διὰ τριγωνικοῦ πίλου, ωμὸς γαλλιστὶ πρὸς τὸν Ταρτάλιαν μὲ φωνὴν ὅζεταν καὶ βραγχώδη· ἀλλά, Θεέ μου, τί γαλλικὸς ἦσαν ἕκεινα! Οἱ Ταρτάλιας ἐκάνθητο ζαρωμένος ἐνώπιον τοῦ Πανταλέοντος, ἔχων τὴν οὐράν τὸν ἐσφραγισμένην μεταξὺ τῶν σκελῶν του, καὶ παρετίρει ἔμφοβος καὶ τρέμων τὸν κύριόν του. Ἀπὸ καροῦ εἰς καρόν, δούλιος ὁ Ναπολέων ὑψωνε τὴν φωνὴν του, οἱ Βερναδόττος ὄνταρθούστοι εἶτι τῶν ὅπισθιν ποδῶν του. «Fuori traditore!» (ἔχω, προδότα!) ἐφώνασεν ἐπὶ τέλους ὁ Ναπολέων, λησμονῶν ἐν τῷ σφρόδροτητι τῆς ὄργης του, διὰ φειλε νὴ ὑποκρηθῇ τὸ μέρος του μέχρι τέλους γαλλιστὶ, ὁ δὲ Βερναδόττος κατέφυγε δρομαῖος ὑπὸ τὸν καναπέν, ἔξιλθεν ὅμως πάλιν ἐκ τῆς κρύπτης του καὶ ἥρχισεν ἐνθύμος καὶ περιχαρῆς νὰ ὄλατκῃ, φως νὰ ἥθελε νὰ εἴπῃ, διὰ τῶρα ἡ παράστασις ἐτελείσθεν. «Ολοὶ οἱ θεαταὶ ἔξερράγησαν εἰς γέλωτα, καὶ πρὸ πάντων ὁ Σανίν.

Η Τζέρμα ἐγέλα παράδοξον τινα ἡσυχον καὶ ἐνάρεστον γέλωτα, δοτις συνωδεύετο ὑπὸ ἐλαφροῦ τινος ἀστειοτάτου κιχλισμοῦ... Ο Σανίν κατεγορεύθη ὑπὸ τοῦ τρόπου τούτου, καὶ δὲ ἐγέλα ἡ νεανίς — καὶ θὰ ἐπεδύει νὰ τὴν φιλήσῃ διὰ τὸν γέλωτα τῆς.

Τέλος ἥρχισε νὰ γίνεται σκότος καὶ ἡ συνειδησίς του τῷ ἔλεγεν, διὰ δὲν ἐπρεπε νὰ μείνῃ περισσότερον ἐδῶ. Λφού ἐπανειλημμένως ἀπεχαιρέτισεν δολοῖς καὶ εἰς ἓνα ἔκαστον ηὐχήδη «καλὴ νύχτα καὶ καλές ἀντάμωσες αὐριο» (τὸν Αἰρίδιον ἐνηγκαλισθη μάλιστα), ἐπορεύθη τέλος εἰς τὸ κατάλυμα μου, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὴν εἰκόνα τῆς ἀλλοτε μὲν εὐθύνου καὶ φαιδρᾶς, ἀλλοτε δὲ σκεπτικῆς, ἡσύχου, ἀδιαφρού, ἀλλὰ πάντοτε θελκτικωτάτης ταύτης

νεάνιδος. Οἱ φρασίοι δρθαλμοὶ της, δὲ μὲν εὐθέως ἡνεωγμένοι, φεγγοβόδουντες καὶ λαμπροὶ ως ἡ ἡμέρα, δὲ δὲ ἐκαιστρένοι ὑπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων, μαστροὶ ως ἡς τνξ, συνώδευον αὐτὸν πανταχοῦ ἀκαταπάντως καὶ ἐμργνύνοντο κατὰ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον μὲ δλας τὰς ἀλλας αὐτὸν παραστάσεις καὶ εἰκόνας.

Περὶ τοῦ κυρίου Κλύβερ, περὶ τῶν αἰτιῶν, δι' ἡ ἡναγκάσθη νὰ μείνῃ ἐν Φραγκφούρτη, καὶ ἐν γένει περὶ πάντων, δσα εἰχον ἀπασχολήση τόσον πολὺ τὸν νοῦν του κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἡμέραν, οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη σκέψις τῷ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

14.

Αλλ' εἰνε ἡση καρδος νὰ εἰταρεν ὀδίγας λέξεις περὶ αὐτοῦ τοῦ Σανίν.

Καὶ πρῶτον, ἡτο νοστιμώτατος νέος. Είχεν ὑψηλὸν καὶ συμμετρικὸν ἀνάστημα, εὐάρεστα δὲ εἰ καὶ δλίγον τι ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου, φιλόφρονας, γαλανοῦς ὄφθαλμούς, ἔσανδρην κομῆν· καὶ δροσεράν, λευκέρυθρον χροιάν. Ἀλλὰ τὸ μάλιστα ἐλκυστικὸν τοῦ νεανίου τούτου ἦτο ἡ παιδικὴ φαιδρότης, ἡ εἰλικρινής, πλήρης ἐμπιστούντης καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως μάλιστα δλίγον τι ἀφύης ἐκφραστις τοῦ προσώπου, ἐκφραστις ἐκ τῆς δποίας εἰς προτέρους χρόνους ἀνεγνωρίζοντο ἀμέως τὰ παιδία τῶν εὐγενῶν τῶν ἡμετέρων στεπτῶν, «τὰ παιδία τῶν εὐγενῶν οικογενεῶν»; ἐν συντόμῳ τὰ τέκνα τῶν ἀγροδιαίτων-εὑπατριδῶν, οἵτινες εἰς μέρος τι τῶν γονίμων στεπποειδῶν χωρῶν μας ἐγεννήθησαν καὶ ἐπεράφησαν καὶ ἐπαχύνθησαν. — Όλιγον τι συρόμενος εἰς τὸ βάδισμά του, δλίγον τι φελλίζων εἰς τὴν ὄμιλαν του, μειδῶν ως παιδίον, δούλιος τὸν προστένιζον . . . τέλος σφριγῶν καὶ δρόσερός, ύγιης, καὶ μελακότατος τὸν χαρακτῆρα — τοιοῦτος ἦτο ὁ Σανίν. Πρὸς τούτοις δὲν ἦτο καθόλου ἀφύης καὶ εἶχε μάλη πολλὰ πράγματα. Μεδ' οὐλον τὸ ταξειδίον του εἰς τὸ ἐξωτερικὸν είχε διατηρήση τὴν ζωηρότητα τοῦ πνεύματός του: ἡ ταραχώδης κίνησις ἦτις ἐπεκράτει τότε εἰς τὰ πνεύματα τοῦ πλείστου μέρους τῆς νεολαίας, ἔμεινεν ἐντελῶς ἔσνη πρὸς τὸν Σανίν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

1. HEINRICH SCHLIEMANN, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 65).

2. Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΩΝ, ἐκ τῆς Ἐλαιογραφίας τοῦ Ferdinand Barth (ἐν σελ. 69). Η εἰκὼν περιστά μιαν σκηνὴν ἐκ τῆς κωμῳδίας τοῦ Σαικσπήρου «Οἱ ἔρπορος τῆς Βενετίας». Εν τῇ εἰκόνι βλέπομεν ἀριστερὰ ἰσταρέντη τὴν Πορκίαν καὶ ἀναμένουσαν μετ' ἀνυπομονῆσας τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασανίου, ἔστις μετά τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πρύκιπος τοῦ Μαρόκου καὶ τοῦ πρύκιπος τῆς Αραγωνίας ἐκ τῶν ὅπιοών ὁ δὲ ἀλλος τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον, ἔκλεξει τὸ χρυσοῦν ὁ δὲ ἀλλος τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον, ἔκλεγει τὸ μολύβδινον κιβώτιον καὶ ἀνοίξας αὐτὸν ἀναγινώσκει.

«Ἄπ' τὴν δεωρίαν σὺ δὲν ὀδηγεῖσαι,
«κ' εἰς τὴν ἐκλογὴν σου τυχηρὸς θὰ είσαι
«Σ' ἔδωκεν ἡ Τύχη ὅ,τι ἀπαιτεῖς.
«μὲ αὐτὸν ἀρκέσου καὶ ἀλλο μὴ ἔτηξ.
«Μὲ τὴν ἐκλογὴν σου δὲν εὐχαριστεῖς
«κι' ἀλλα εὐτυχισμένος τῷρα θεωρήσαι,
«στρέψου πρὸς τὴν νέαν, γύρισε ιδέ την
«καὶ ώς ιδικήν σου γλυκοφίληης την.»
Ματάφρασις ὑπὸ Δαρ. Βικέλα.

3. ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ. Κατὰ τὴν Ἐλαιογραφίαν τοῦ A. Siemiradzki (ἐν σελ. 73).

Τηο αἰθρία, διαυγής ἡμέρα φινιοπώρου καὶ τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἡλίου κατηγναζε τὴν Ρώμην μὲ τὰ απαστράπτοντα ἐκ μαρμάρου οικοδομήματά της, μὲ τὰ

μαγευτικά της περίχωρα, μὲ τὰς ἀγροτικὰς ἐπαύλεις της. Εν τῷ εὑρυχώρῳ κήπῳ, τῷ περιβάλλοντι τὴν ἐπαύλην τοῦ Ρωμαίου γερουσιαστοῦ Σεμπερίου, περιεπάτονταν βραδέως ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δενδρῶν ἡ Φλαβία καὶ ἡ Διοτίμα, αἱ θυγατέρες τοῦ γερουσιαστοῦ. — Τέλος κορεσθεῖσαι τῶν θελγύτρων τῆς φύσεως, ἔκάλεσαν ἔξω τὴν αἰδίοπα δούλην των: «Ἔλα νὰ μᾶς τραγουδήσῃ λιγάκι μὲ τὴν λύρα καὶ νὰ μᾶς διακεδάσῃς.» Καὶ ἡ δούλη ἥρχισε νὰ ἀδη καὶ νὰ κρούῃ τὰς χορδὰς τῆς λύρας, ἔνω ἡ μελαγχροίν Φλαβία ἐν γαγραφικῇ θέσει ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς αἰώρας, τῆς κρεμαμένης ἀπὸ τῶν εὐρέων κλαδῶν τοῦ δένδρου, ἡ δὲ ἔσανθη Διοτίμα ἐλαφρῶς κρατούμενη ἀπὸ τῶν σχοινίων, ἔκαθέσθη παρὰ τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς. Ή δούλη ἥρχισε νὰ ἀδη πρὸς τὴν λύραν μὲ ἀδύνατον καὶ μόλις ἀκουομένην φωνήν, καθ' ὅσον ὅμως προύχωρει καὶ αἱ εἰκόνες τοῦ ὄσματος ἐξελίσσοντο ζωηραί ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς, ἡ φωνή της ἐγίνετο ὀλονέν ισχυρότερα καὶ αἱ χειρες ὀλονέν ισχυρότερον ἔκρουν τὰς χορδὰς τῆς λύρας. — Σκυθρωπά καὶ συγκεκινημέναι ἀκροῶνται αἱ δύο ἀδελφαὶ τὸ ἄσμα τῆς δυστυχοῦς αἰδίοπος, ἀναλογιζόμεναι πόσον ἀλγεινὸς ἦτο ὁ χωρισμός ἀπὸ τῶν συγγενῶν της καὶ πόσον πικρά ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἀλλη τις χορδὴ ἔκρουν δένδρη εἰς τὴν ήμεραν ταύτην.

4. ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΚΠΛΗΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Szirmai Antal (ἐν σελ. 76).